

Az egyszerű Vadon 2.5

Forever Wild

örökké vadon



fine
selection

K.A. TUCKER

K . A . T U C K E R

Az egyszerű Vadon 2.5

Forever Wild

örökké vadon



Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Mindenkinek, aki beleszeretett Callába és Jonah-ba.

Első fejezet



December

– **M**ÁR MEGINT ODAKINT VAN?
– Valahol. Azok ott friss nyomok.

Az elmúlt néhány hónapban nem sokszor láttuk errefelé a nőstény jávorszarvast. Feltételezem, ez egy bizonyos farkaskutyának köszönhető, aki úgy döntött, második otthonának tekinti a telkünket. De az utóbbi időben megint elkezdett idejárni a szarvas. Figyelni szoktam, ahogy a fagyott ágakat majszolja, mit sem sejtve a jelenlétemről – vagy talán nem is törődve vele –, miközben a kiugró ablakfülkéből leselkedek. Még néhány fotót is sikerült lőnöm, amelyeket feltöltök majd az Alaszkát bemutató Instagram-oldalamra.

Belekortyolok a tejeskávémba, és élvezem a torkomat elárasztó meleget, miközben a végtelen, fagyos tájat csodálom. Éjszaka friss réteg hó hullott, negyedik napja egyhuzamban, fehérbe borítva a mi kis mentsvárunkat Trapper's Crossing kisvárosának a szélén.

– Biztos elijesztettem a hókotróval. – Jonah lehajol, és reggeli köszöntésképp csókot nyom a nyakamra, borzas szakállá csiklandozza a bőrömet.

Elárasztja az orromat az erdőillatú tusfürdője, és mélyen belélegzem. Mostanában, a mozgalmas ünnepi időszakot megelőző hetekben ez lett a napom kedvenc része. A csendes béke az aznapi teendők forgataga előtt, amikor nincs más, csak a kandallóban ropogó tűzifa hangja, és néhány pillanatra Jonah teljes figyelmét élvezhetem. Nemsokára mindkettőnknek rohannia kell. Vagy repülni, Jonah esetében.

Behunyom a szemem, és oldalra hajtom a fejemet, hogy könnyebben hozzám férjen.

– Ma reggel korán felkeltél.

– Tegnap éjszaka lehült az idő. Ellenőrizni akartam, hogy minden rendben működik-e.

Jonah valójában azért ébredt korán, mert egész éjjel forgolódott, *már megint*. Tudom, hogy ennek semmi köze a fagyos időjáráshoz, és sokkal több köze van az anyja és a mostohaapja holnapi érkezéséhez Oslóból. Míg Astridot izgatottan várja, ugyanez nem mondható el Björnről.

– Minden *rendben* lesz – ígérem ezredszerre, és odanyúlok, hogy végigsimítsak a tenyeremmel az arcán. A privát tavunk túloldalán, a fák közül kikandikáló apró kunyhó felé biccentek. – *Egészen odaát* lesznek, és a következő néhány napban a húszórás ideutató fogják kiheverni. Mire felébrednek, anyám és Simon itt lesznek. – Lelkes izgalom árasztja el a mellkasomat. Csaknem egy éve, hogy ők ketten kivíttek a reptérre az Alaszkába szülő egyirányú repülőjeggyemmel, az új életemhez. Mintha ezer éve lett volna. – És aztán Agnes és Mabel is megjön *hétfőn*. Böven lesz ütköző közted és Björn között.

– Egy ütköző nem akadályozza meg Björnt abban, hogy egy rohadt szolgaként bánjon az anyámmal – dünnyögi Jonah.

Amellett, hogy Jonah-nak hosszú listája van a mostohaapjával szembeni sérelmeiről – többek között ide tartozik az általában vett

lustaság, az állandó panaszkodás és a szórszálhasogatás –, a legnagyobb baja Björnnel, hogy milyen elvárásokat támaszt Astriddal szemben arra vonatkozólag, hogy miként főzzön, takarítson és tartsa rendben a házat. Ez Björn második házassága, és a polgári esküvő mindössze három héttel azután történt, hogy véglegesítették a válást az előző nejétől. Jonah szerint a mostohaapja nem élné túl, ha szingli lenne. Akkor sem találná fel magát a konyhában, ha az élete múlna rajta.

Ha csak a fele igaz annak, amit Jonah mesélt nekem, akkor én sem várom, hogy két hetet együtt töltsék ezzel a hímsoviniszta, régimódi tuskóval, de nem fogom tovább táplálni Jonah szorongását azzal, hogy ezt beismerem neki.

– Megígérem, hogy *tökéletes* lesz a karácsony! – Jonah gúnyos horkantása másra utal, de érzem, hogy egy parányit enyhül a testét átható feszültség. – Hát, *én* izgatott vagyok. Ez lesz az első karácsonyunk ebben a házban. Úgy értem, *nézz körül!* – Az elmúlt hónapot azzal töltöttem, hogy kreatív ünnepi ötleteket gyűjtöttem, alapanyagokra vadásztam, és késő éjszakába nyúlóan égettem az ujjaimat forró ragasztóval. A csaknem négyméteres lucfenyőtől kezdve, amelyet Jonah vágott ki és cipelt be az erdőből, az örökzöld koszorúkkal ékesített hatalmas, termésköves kályhán át, amelyet ódon lámpások vesznek körül, egészen a kockás díspárnákkal és pokrócokkal feldobott, hívogató olvasókuckóig a lépcsősor alatt, az otthonunk tökéletesen ki van csinosítva az ünnepekre.

A rusztikus ház, ahová besétáltunk múlt márciusban, tele döglött állatokkal, kopott bútorokkal és egy harmincéves házasság maradványaival, átadta helyét egy meghitt, ízléses rönkháznak, amelyre büszke vagyok, és ahol először fogjuk fogadni a családtagjainkat. Még Muriel is kijelentette, hogy ennek „egy olyan túlázott magazinban”

lenne a helye. A szó szoros értelmében egyedül egy kandallópárkány hiányzik ahhoz, hogy ez legyen a tökéletes „karácsonyi otthon”. Átmenetileg az ablakpárkányra helyezett akasztókra lógattam fel a zoknijainkat.

Ami pedig a kinézeténél is fontosabb, hogy a házunk egy olyan otthon, ahová nap mint nap várom, hogy visszatérhesek.

De közel sem annyira, mint amennyire azt várom, hogy visszatérjek az itt lakó férfi ölelő karjaiba minden éjjel.

– Megmondtam, hogy az a háromezer dolláros agancscsillár tökéletes lesz ebbe a szobába – gúnyolódik Jonah. Szikrákat szór a szemem a hangos hahotázására. – Szép munka, Barbie. – Gyorsan csen tőlem egy csókot. – Oké, mennem kell! Túl sok szarságot kell még elintéznem, mielőtt kimegyek a reptérre. Rick biztosan vár már rám. – Rick egy felderítő, aki nagy összeget fizetett a Jetinek, hogy az elmúlt héten bejárassa a fagyos Alaszkát, ideális forgatási helyszínt keresve.

Habár örülök, hogy Jonah-nak folyamatos munkája van a kis magángépvállalatunkon keresztül amióta meggyógyult a karja, mégis, valahányszor repül, egy kicsit összeszorul a gyomrom.

– Kitöltötted az útitervet, ugye?

– Az íróasztalodon van.

– Tartsd magad hozzá! – A mostanra megszokottá vált, szigorú hangnemre váltok. Habár Jonah sokkal jobban tartja magát a menetrendhez és a bejelentkezésekhez, mint azelőtt, időnként még mindig elkalandozik a figyelme és megfeledkezik róla.

– Igenis, főnök! – Erősen belemarkol a hátsómba, majd elindul a bejárati ajtó felé.

– Ez munkahelyi zaklatás! – kiáltok utána.

Megáll, és a válla felett ravaszul visszamosolyog rám.

– És minek neveznéd, amit tegnap csináltál velem az irodában?

– A karácsonyi bónuszodnak.

Mély, rekedtes kacaja megmelengeti a szívemet.



Oscar és Gus farkcsóválva, izgatott ugatással szalad az autóm felé. Oscarnak még mindig látványos a bicegése a medvecsapdától, de már nem nagyon lassítja le. Amint a hóba tapos a csizmám, odaér hozzám, mindössze pillanatokkal Gus után, és mindkét kutya a kesztyűmet szaglássza üdvözlésképp.

Mindkettőnek megvakarom a fejét.

– Hol van Roy, hmm? A műhelyben? – Nincs szükségem válaszra, nem mintha kapnék tőlük. A kéménycsőből gomolygó sötét füst megválaszolja a kérdést. Amikor a hatvanvalahány éves öregember nem az állatait gondozza, akkor odabent van, fűrészel, kalapácsol és fát csiszol egy valódi mesterember szakértelmével.

A tyúkok hangosan kotkodácsolnak a meleg ólban, ahogy elhaladok mellettük, és erről eszembe jut, hogy hozzá kell adnom a bevásárlólistámhoz a tojást. Kezdünk kifogyni belőle, és az alaskai tél hosszú éjszakái és hideg napjai során Roy tyúkjai nem tojnak túl sokat.

Felrántom a fészertolójtaját, és gyorsan bezárom magam mögött, nehogy kiszökjön a meleg.

– Nem szóltál, hogy jönni fogsz! – hangzik Roy vontatott texasi tájszólása mogorván, miközben gyorsan leteríti egy lepellel a faalkotását, és az egyik sarkával bibelődik, hogy teljesen lefedje.

– Mégis mikor szoktam? – Akármit is készít, nem akarja, hogy lássam. Ha nem ismerném jobban, azt hinném, hogy esetleg karácsonyi ajándék. Elfojtom a mosolyomat, és belélegzem az ismerős szagot; a faforgács és a kecskék szagának keverékét, amit a kis, fekete

kályhából felszálló füst is áthat, miközben meglengetem a borítékot a kezemben.

– Megjött a csekked. – A postaládánkban várt egy kisebb kupac karácsonyi üdvözlőlappal (főleg a Jeti ügyfeleitől) és egy Dianától kapott csomaggal együtt.

Roy olyan erősen ráncolja a homlokát, hogy szinte morcosnak tűnik.

– Milyen csekk?

– Nem emlékszel? Liz eladta a polipot néhány héttel ezelőtt. Mondtam neked. – Az alaposan kidolgozott fafaragvány (egyike annak a számtalannak, melyeket Roy az évek során faragott, mialatt minden erejével azon volt, hogy remeteéletet éljen) volt az utolsó darab az anchorage-i műkereskedésben. Szép összeget is hozott. A tulajdonos már kért is tőlem újabb darabokat.

Roy homlokránca valahogy még tovább mélyül, majd az acélszürke tekintete az ujjaim végén lóbálózó műanyag zacskóra vándorol. Egy extra banánkenyér van benne, amelyet a sütésőrületem közepette készítettem.

– Ja.

– A nő, aki megvásárolta, egy delfinszobrot keres épp. Megkérdezte, hogy hajlandó lennél-e faragni neki egyet. Gondolom, szereti a tengeri állatokat. Mindegy, felajánlotta, hogy a felét kifizeti előlegben.

Azt várom Roytól, hogy szokás szerint elutasítóan odaugatja nekem: „Nem dolgozom megrendelésre!” De megrázza a fejét, és ezt feleli:

– Nem emlékszem, mi van a polcon. Lehet, hogy már van delfin. Majd később körülnézek.

Most rajtam a sor, hogy összeráncoljam a homlokomat.

– Jól vagy?

– Igen. Jól. Miért?

– Olyan... zavartnak tűnsz.

– Csak elfoglalt vagyok – dörmögi, és megdörzsöli a szemöldökét, majd a koszos kezére néz, aztán a szanaszét heverő szerszámokra és a porra, mint aki keres valamit.

– Oké. Hát, otthagynom a pulton a csekket. Bemegyek a városba még így utolsó pillanatban bevásárolni. Vegyek neked valamit, ha már úgylis ott vagyok?

– Nem. Köszönöm.

Roy ritkán használja ezt a szót, és mindig csak utólag, mint aki emlékezteti magát, hogy be kell tartani az illetet. Ma határozottan furcsán viselkedik.

Az ajtóhoz érve úgy határozok, hogy teszek még egy próbát.

– Biztos, hogy nem akarsz átjönni karácsonyra...

– Nem.

Nem először hívtam át Royt a karácsonyi vacsorára az elmúlt néhány hétben. Mindig ugyanaz a válasz. De nem hagyom, hogy ez el-tántorítson.

– Rengeteg hely és étel lesz. És egy *hatalmas* pulyka. Azt mondtam Jonah-nak, hogy legfeljebb kilenc kilósat vegyen, erre vett egy *tizenegy* kilósat. És látnád, ahogy kipróbáljuk az asztalt, amit készítettél.

– Egy valódi, nyersfa szegélyű műalkotást, ami passzol a padlótól plafonig nyúló kandallóhoz a földszinten.

Roy a szerszámosládájában kotorászik, de látszólag nem keres semmi konkrétat.

– Jó nekem itt.

– *Egyedül?*

– Nem vagyok egyedül. Itt vannak a kecskék, a tyúkok és a kutyák. Nincs szükségem más társaságra. – Felhagy a babrálással, hogy

szúrós pillantást vessen felém. – Legalább nem beszélsz lyukat a hasamba.

Látványosan az égnek emelem a szemem, hogy ő is jól lássa.

– Ahogy gondolod.

– Ne hagyd, hogy beszökjön a hideg mögöttem!

Minden erőmet bevetem, hogy becsukjam a fészerajtót magam mögött, és reménykedem, hogy egy dörrenéssel csapom be, de ezt az ajtót nem drámázásra tervezték, ezért finoman a helyére gördül. Kiegyezem annyival, hogy dübörgő léptekkel megyek fel a verandalépcsőn, és csak azért állok meg, hogy kihalásszak egy mini cserepes karácsonyfát a Jeepemből.

Egyidőben Roy nem engedett senkit a rusztikus, egyszobás konyhájába. Habár még mindig zárkózott, már szemrebbenés nélkül tűri, hogy kedvem szerint ki-be járkáljak, ételt hozzak, és megcsodáljam a gyönyörű, kézzel készített könyvespolcon sorakozó fafaragványokat.

Leteszem a banánkenyeret a tűzhelyére, és az aznapi vacsorának kikészített marhakonzerv mellé támasztom a csekket. Legalább így tudom, hogy nem téveszti szem elől. Miután végzek ezzel, keresek a karácsonyfának egy tökéletes helyet. A régi utazóláda tűnik a legideálisabbnak az ablaknál, Roy lányának és feleségének bekeretezett képe mellett. Bedugom a fehér, csillogó égősort, majd teszek egy lépést hátra, hogy megcsodáljam. Kétlem, hogy lett volna Roy otthonában bármi ünnepi vidámság azóta, hogy harminchárom évvel ezelőtt ideköltözött Texasból.

Remélhetőleg nem dobja ki.

Megakad a szemem a konyhaasztalon egy karácsonyi üdvözlőlapon, egy kisebb halom bontatlan számla mellett. Eluralkodik rajtam a kíváncsiság, hogy mégis ki küldhet ennek a goromba fráternek ünnepi jókívánságokat. Vetek egy gyors pillantást ki az ablakon, és

miután megbizonyosodok róla, hogy Roy nem tart épp befelé, be-
kukkantok.

Kihagy a szívverésem, amint megpillantom a gyöngybetűs aláírást
az alján.

Delyla.

Roy rég nem látott lánya karácsonyi üdvözlőlapot küldött neki?
Azon ritka alkalmak egyikével, amikor említette a családját, Roy azt
mondta nekem, hogy nincsenek beszélő viszonyban. Hazudott vol-
na? Milyen sűrűn küld neki Delyla karácsonyi üdvözlőlapot? Min-
den évben?

A felbontott levélborítékon egy fotó és egy levél pihen. Előbb
megnézem a fényképet. Egy lenyűgöző, szőke nő van rajta, talán
a harmincas éveiben, fekete farmerban és fehér, csavart mintáza-
tú, kötött pulóverben. Karjával két fiatal gyereket ölel át, egy fiút és
egy lányt, mindegyikükön ugyanolyan nadrág és fehér pulóver van.
Mindhárman piros ünnepi cowboykalapban vannak a karácsonyi
fénykép öröme. Tökéletes, boldog családnak tűnnek, habár feltű-
nik az apa személyének hiánya.

Vetek egy újabb pillantást a fészerajtó felé, majd széthajtogatom a
kézzel írt levelet.

Második fejezet



— **K**APCSOLATOT AKAR VELE, SIMON. Mi másért kereste volna fel? Mégis miért küldene neki fotókat az unokáiról?

– Nem állítom, hogy nem jók a szándékai. – Simon szavai, azzal a dallamos, Hugh Grant-es akcentusával távolinak tűnnek a kihangosított telefonkészülékén keresztül, ahogy a konyhában tesz-vesz. Fémes hang koccan a porcelánnak, ebből tudom, hogy épp kamilla-teát főz magának, hogy jobban tudjon aludni. Olyan kiszámítható ez a pasas, mint Bandita egy őrizetlenül hagyott tányér étel közelében.

– Talán mindenekfelett a kíváncsiság fúrja Roy kapcsán. Vagy talán lezárásra van szüksége, ami ennyi éven át váratott magára. Egy szülő elvesztése hajlamos minket olyan cselekedetekre készíteni, amiket egyébként nem tettünk volna meg.

Sebesen átfutottam a kétoldalmi gyöngybetűs kézírást, félve, hogy Roy rajtakap, amint épp megsértem a magánszféráját. Hamar megbizonyosodtam róla, hogy Roy exfelesége, Nicole négy hónappal korábban mellrákban elhunyt; Delyla épp az anyja iratszekerényét

rendezte, amikor rátalált az apja lakcímére, és most először vette fel vele a kapcsolatot.

Igencsak szívélyesnek tűnt a levél (egy bemutatkozó szöveg két idegen között, „Kedves Roy” megszólítás), és mégis, a sorok között éreztem az órákat, sőt, napokat, míg Delyla tipródott magában, hogy a megfelelően választott szavakkal avassa be az apját az élete elmúlt harminchárom évébe.

Delyla három évvel korábban vált el, miután csaknem tíz évig voltak házások a középiskolai szerelmével. Az anyja megözvegyült harminc év boldog házasság után egy Jim nevű férfival, és panaszkodott, hogy magányos, ezért Delyla és a gyermekei (a szabadba járó, fociimádó hétéves, Gavin, és a visszahúzódó, művészlélek kilencéves, Lauren) visszaköltöztek Delyla gyerekkori otthonába. Még mindig ott vannak, ugyanabban a városban Dallas mellett, ahol egykor Roy és Nicole éltek együtt.

A gyerekek nem sokat látják az apjukat, aki azóta újranősült, és úton van nála egy újabb gyermek. Mindez alig három év leforgása alatt történt? Valami azt súgja számomra, hogy az a kapcsolat még jóval azelőtt kezdődött, hogy megszáradt volna a tinta a válási papírokon, de Delyla elbeszélésében nincs nyoma gyűlölködésnek, ami alapján megcsalást lehetne gyanítani.

Delyla nem tett fel kérdéseket Roynak. Nincs „Miért?”, sem „Szoktál rám gondolni?”, sem „Mit csináltál az elmúlt három évtizedben?”.

Nem követel válaszokat.

Nem vádaskodik.

Egyszerűen az otthoni lakcímével, telefonszámával és e-mail-címével zárta a levelet. Úgy veszem, ez egy kimondatlan kezdeményezés, hogy Roy felvegye vele a kapcsolatot, ha úgy gondolja. De Delyla egyszer sem kérte erre nyíltan.

Roy zaklatott volt ma délután. Nem tudom eldönteni, hogy Nicole halála, vagy a rég elvesztett lányától kapott levél miatt. Valószínűleg mindkettő.

– Nem lennék túl bizakodó emiatt a helyedben, Calla, különös tekintettel arra, hogy Roy milyen ember. Sok minden szorul tisztázásra a sötét múltból. Ki tudja, miket hallott az apjáról ez a lány gyermekkorában?

– Nem vagyok bizakodó. Még azt sem tudom, Roy mit fog kezdeni az információval. Valószínűleg semmit. – Habár sokkal kevésbé zsémbes, mint régebben, még most is mindent elkövet, hogy távol tartsa magától az embereket.

Fényszórók lámpája villan be az ablakon, jelezve Jonah visszatértét Anchorage-ból. Idegesen kavarog a gyomrom.

– Itt vannak! – Sipításként szalad ki a számon.

Simon lány nevetése megnyugtat.

– Ne aggódj. Imádni fognak. És ha nem? Holnap ott leszünk, és majd beszélünk a fejükkel.

Elmosolyodok.

– Pakoljatok magatoknak sok meleg ruhát! Állítólag durva lesz a karácsonykor elvonuló nagy vihar. – Azelőtt sosem fordítottam különösebb figyelmet az időjárásra. Mióta Alaszkában élek? Ki sem kelek az ágyból anélkül, hogy megnézném az időjárást online.

– Nagyobb, mint a tavalyi?

Felidézem, mekkora rémálom volt Anchorage-ban ragadni, készen arra, hogy idegenekkel és egy óriási sereg kitömött vadállattal töltsen a karácsonyt.

– Amíg azután érkezik, hogy itt vagytok, nem érdekel az sem, ha háromméteres hó lesz.

– Hát, ismered anyádat. Az öltözködés sosem jelentett problémát számunkra. Előszedetett velem egy harmadik bőrröndöt. Természetesen a hely egy része a menyasszonyi magazinoknak van fenntartva. – Felnyögök. Habár izgatottan várom, hogy viszontláthassam anyámat, rettegek a nyomástól, hogy ki kelljen jelölni egy esküvői dátumot. Ahhoz képest, hogy mekkora erőfeszítéssel intett arról, hogy beleszeressek egy bozótpilótába a kontinens túlfelén, mostanra háttérbe szorított a hozzáállása. – Tudom, tudom. Csak próbáld nem elfeledni, hogy te vagy az *egyetlen* lánya. Mindössze azt szeretné, ha megvalósulna álmaid napja, és segíthetne megtervezni.

– Igen. *Torontóban*. – Hajthatatlanul, csaknem napi szinten küld linkeket potenciális esküvői helyszínek honlapjához és fotósokhoz.

– Rengeteg kapcsolata van itt, miután virágkereskedéssel foglalkozik. Olyan kapcsolatok, melyekkel Alaszkában nem rendelkezik.

– De *számunkra* több értelme lenne Alaszkában tartani az esküvőt.

– Akkor ezt megmondod neki, és el fogja fogadni. – Egy pillanattal később Simon hozzáteszi: – Idővel.

Meghallom Jonah zengő hangját.

– Mennem kell! Szeretlek! – Leteszem a telefont, és kisietek, hogy újabb fát tegyek a pislákoló tűzre.

– ...egy kisebb vagyon felfűteni, de igazából sokkal többet használjuk télen, mint gondoltam volna.

Bizonyára a jakuzziról beszélnek, a meghitt, zárt terasz központi eleméről, a helyről, amit Jonah-val fürdőruha nélkül szoktunk élvezni, de az elkövetkező két hétben nem fogjuk ezt tenni.

Leporolom a kezemet a farmeromon, és elindulok a bejárat felé, visszafajtván az idegességet, melyet az idéz elő, hogy az ember először találkozik személyesen a leendő anyósával.

Jonah jelenléte megtölti az előszobát, fagyos levegő veszi körül.

– Hé, bébi! – Lehajol, szemérmesen megcsókol, és a jégkék szemében megcsillan valami (talán izgatottság? Szorongás?), mielőtt eláll az útból, és felfedi a két embert, akiken látszik, hogy többezer kilométert és tizenegy időzónát szeltek át, hogy itt legyenek. Jonah ádámcsutkája ugrik egyet, ahogy nagyot nyel. – Anya, ő itt...

– Calla. – Astrid hangján úgy csendül fel a nevem, mint egy mély sóhaj. A válla beesik, mintha egy végtelenséget várt volna erre a pillanatra, és most megkönnyebbült, hogy végre elérkezett. Kinyújtja a hűvös kezét, és megfogja az enyémet, majd egy röpké pillanatra erősen megszorítja. – *Olyan csodás* végre találkozni veled!

– Tényleg az – helyeslek egyre szélesebb mosollyal. Dallamos hangja ismerősen cseng a több tucat telefonhívás után, amely során az ideutazásukat terveztük.

Láttam már néhány képet Astridról, az egyik egy bekeretezett fénykép volt Jonah otthonában, Bangorban, mely most a sarokban álló könyvespolcon kapott helyet. Az a fotó akkoriban készült, amikor Jonah még egy cingár kisfiú volt Anchorage-ban, és Astrid úgy néz ki rajta, mint egy divatmodell: magas és vékony, hosszú, szőkés-fehér hajjal. Egy másik fényképen, amely Jonah gimnáziumi ballagása után készült, már egy kissé idősebb verziója ugyanannak a norvég bombázónak, cseresznyepiros bikiniben.

Most, ötvenöt évesen, ezen a fenséges külsejű nőn kezdenek nyomot hagyni az évek. Még mindig szoborszerű méltósággal tartja magát, de egy egészséges réteg hús és izomzat van a csontjain. A szarkalábak és homlokráncok, melyeket anyám vadul távol tart a rendszeres botoxinjekciókkal, akadálytalanul barázdálják Astrid bőrét. Kétlem, hogy valaha is tű ért volna ahhoz a ragyogó bőrhöz. És az

egykor hosszú haját rövid, de divatos frizurára vágatta, a platinaszőke szín minden bizonnyal egy hajszalonnak köszönhető.

– Ő itt Björn. – A vele egymagas, ősz hajú férfira mutat az oldalán. Egymás mellett állva szembetűnő az egy évtized korkülönbség közöttük.

– Biztosra veszem, hogy *rengeteg* csodás dolgot hallottál rólam. – Björn égszínkék szemével szúrós pillantást vet a mostohafiára, és még az akcentusával sem lehet nem észrevenni a neheztelést. De amikor a szeme visszavándorol rám, nem látok benne mást, csak udvarias távolságtartást. – Örülök, hogy megismerhetem a nőt, akinek sikerült megszéledítenie Astrid fiát. – Kezet nyújt, én pedig elfogadom, cserébe határozottan megszorítja.

– Nem tudom, mennyire sikerült megszéledíteni... – Még szélesebb mosolyt erőltetek magamra. – Örülök, hogy megismerhetlek benneteket. Gyertek beljebb megmelegedni. Bekészítettem egy laagnét a sütőbe. – A négy főre megterített asztal felé biccentek, egy üveg vörösborral, mely már meg van bontva, hogy lélegezzen.

– Már ettünk – rázza a fejét Björn. – Csak az ágyamat szeretném.

Astrid rövid, szúrós pillantást vet rá, ugyanolyan kék szempárral, mint Jonah-é.

– Köszönjük, Calla. Már ettünk Seattle-ben, amíg vártuk a következő járatunkat. Csak be akartunk ugrani köszönni, de mindketten eléggé fáradtak vagyunk. Főleg ez a vénember.

– Hát persze. Semmi gond.

– Kiviszem őket a kunyhóhoz, és otthagynom nekik a kocsit. – Jonah a régi, ütött-kopott terepjáró kulcsáért nyúl, melyre még mindig úgy gondolok, mintha Philé lenne. – Visszahoznál a tiédde?

– Állok rendelkezésedre. – Átveszem a kezéből a kulcsot, és lopok egy csókot az ajkáról, majd követem Astridot és Björnt ki az ajtón.



– A héten kellett volna kijönniük bevezetni az internetet, hogy legyen wifi, de áttették az időpontot januárra. Az üzenetek helyelközzel átjönnek. Csak... szórványosan. – Jó esetben. Rossz időben gyakorlatilag nincs vétel.

– Túléljük. – Astrid mély levegőt vesz, a szeme kíváncsian kutatja végig a kunyhó fa belterét. – Frissen vágott fa illatát érzem.

Felnevetek, az én tekintetem is bejárja a kis teret, melyet skandináv stílusú berendezési tárgyak tettek teljessé, a szín kedvéért néhány ütős navahó pokróccal ötvözve. Még egy kis karácsonyfát is betettem a sarokba, és apró, fehér égősort lógattam az ablakokba, hogy segítse az ünnepi hangulatot.

– Igen, olyan friss, amennyire csak lehet. Roy múlt hétvégén fejezte be a gyalulást.

– És egészen tegnapig még pakoltuk itt a sok vackot. Calla kidolgozta a belét, hogy időben elkészüljön. Elvileg mindenetek megvan, amire csak szükség lehet. – Jonah leveri a csizmáját, és bevonszol két nagy bőröndöt, mindkét kezében egyet. Felemeli őket az állványra, melyet rendeltem (két hónapba telt, mire ideért), és felnyög a súlyuktól. – Jesszusom, mit hoztatok?

– Karácsony van. Nyilván nem jövök üres kézzel – feleli Astrid félvállról.

– Nem felejtetted el, hogy itt is vannak boltok, ugye?

Astrid felemeli a kezét, és a fia arcára helyezi.

– De nem norvég boltok, *vennen*. – Nem tudom, minek nevezte, de látszólag megérinti Jonah-t, mert a komor arckifejezése ellágyul. Átkarolja az anyja vállát, és a mellkasához vonja. Astrid azonnal

viszonozza az ölelést, és a dereka köré fonja a karját. – El is felejtetem, milyen nagy vagy. Karl és Ivar apróak hozzád képest.

Felismerem a két nevet: Björn fiai, akiket Jonah nagyjából annyira szível, mint Björnt, habár eddig nem kaptam tőle konkrét indoklást arra, hogy miért bosszantják ennyire.

Néha eltűnődök, hogy a mostohatestvérei iránti utálata talán féltékenységben gyökerezik. Jonah egykeként nőtt fel; nem szokta meg, hogy osztoznia kell az anyján. Ami még rosszabb, hogy Karl és Ivar mindössze tíz percre laknak kocsival Astridtól és Björntől. Heti egyszer együtt vacsoráznak, és együtt töltik az ünnepeket.

– Hiányoztál – dörmögi Jonah.

– Mivel nem láttál már, mióta is? *Három éve?*

Jonah félénken elvigyorodik.

– Négy.

– Áh. *Négy* éve láttad utoljára a tulajdon anyádat. Csodálom, hogy egyáltalán megtaláltál a reptéren. – Astrid hangja lágy, csipkelődő, csillog a szeme, ahogy korholja az egyetlen fiát.

De kénytelen vagyok eltűnődni, hogy a szavait nem hatja-e át némi keserűség. Astridnak ugyan van két mostohafia és öt mostohaunokája, akik lekötik, de Jonah az egy szem édesgyermeke. Mióta Jonah elhagyta Las Vegast Alaszkáért huszonegy évesen, mindössze háromszor találkozott az anyjával – abból egyszer azért, hogy végignézze, ahogy hozzámegy egy férfihoz, akit nem kedvel. Tizenegy év alatt háromszor látták egymást, és állítólag a két oslói utat sok civódás és kiabálás kísérte. Az utolsó alkalommal egy hotelben végződött Jonah látogatása.

De a négyéves kihagyás az utolsó találkozás óta nem teljesen Jonah hibája. Jonah-nak tavaly karácsonykor Norvégiába kellett volna

repülnie, de lemondta a repülőjegyét, miután tudomást szerzett apám halálos betegségéről. Ugyanakkor apám szeptemberben elhunyt. Jócskán lett volna ideje új jegyet foglalni, de Jonah úgy döntött, Agnes és Mabel kedvéért a közelben marad, még azelőtt, hogy meglepett, és Torontóba utazott visszacsábítani engem a vadonba.

De akkor is, *négy éve* nem ölelte át az anyját.

Vajon Astrid neheztel rá ezért? Igaz, hogy egészen Oslóba költözött el. De Jonah még azelőtt költözött Alaszkába.

Egy éve, hogy nem láttam anyámat, és szinte valahányszor beszélünk, előszeretettel emlékeztet rá, hogy az én döntésem volt elköltözni több ezer kilométerre.

– Behordtam egy csomó fát a kályhához, és van még oldalt is, de a fűtőventilátor majd melegen tart benneteket az éjjel – magyarázza Jonah, és elindul a kályhához. Begyújtotta, mielőtt kiment a reptérre, de mostanra csak az izzó parázs világít, a tűzifa már régen elégett.

– Jó meleg van idebent. – Astrid a szavaival ellentmondásosan összedörzsöli a tenyerét. – El is felejtettem, mennyire lehül az idő Alaszkában. Amikor eljöttem Oslóból, esett az eső.

– A szokásosnál is hidegebb van mostanában. – És az időjárás-előrejelzés egy durva frontot jósol, mely a közelgő vihar nyomában érkezik. – Telepakoltam a hűtőt mindennel, amire csak szükségetek lehet, de ha van bármi más, csak szóljatok. Van bőven pokróc, törülköző és párna is. Minden.

– Biztosra veszem, hogy rendben leszünk, Calla. Ne aggódj.

– És mondjátok majd el, mit gondoltok az ágyról. – Tervezem, hogy januárban meghirdetem a kunyhót egy szállásoldalon, hétvégi bérlőknek, akik téli elvonulásra vágnak. Astrid és Björn a kísérleti malacaink.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Annyit fizetett érte, hogy ahhoz a matrachoz szolgáltnak kelle-
ne járnia, akik éjjel betakarják és altatódalt dúdolnak – motyogja Jo-
nah, kiérdemelve egy eltúlzott szemforgatást tőlem.

Astrid kuncog.

– Nem hiszem, hogy altatódalra lenne szükségünk ma éjjel. Már
most félig alszom.

Vécélehúzás hallatszik, majd miután egy röpke pillanatra megnyí-
lik a csap, Björn kijön a mosdóból.

– Olyan idebent, mint egy koporsóban. Mennyi ideig leszünk ide
száműzve? A teljes két hétre?

Astrid elhadar valamit norvégul, ami dallamosnak hangzik, de
egyértelműen korholó, éles pillantás kíséri. Hamar visszavált angol-
ra, hogy hozzátegye:

– *Remek ez a ház.* Tökéletes számunkra. Ne vegyetek róla tudom-
ást. Csak öreg, morcos, és nem szeret eljönni otthonról.

Jonah lehajol, hogy bedugjon egy tűzifát a kályhába, és közben így
dünnyög:

– Akkor maradhatott volna ott.

– Szóval nem elég, hogy anyád kénytelen átrepülni a fél világon,
ha látni szeretne, most még azt akarod, hogy *egyedül* kelljen ezt ten-
nie? – vág vissza Björn.

– Ha panaszkodással fogod tölni az elkövetkező két hetet, akkor
igen. És *nagyon is képes* egyedül utazni. Nincs *szüksége* rád.

Björn a levegőbe bök a mutatóujjával.

– Ha tudnád, mit...

– Elég! – Astrid keze a magasba emelkedik, a szemöldöke feszül-
ten összehúzva. – Ne kezdjétek el máris! Így is *nagyon* hosszú nap
volt a mai.